

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gad, Emma.; af Emma Gad.

Titel | Title:

En Advarsel : Lystspil i en Akt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : I. H. Schubothe, 1890

Fysiske størrelse | Physical extent:

61 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

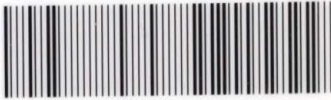
E. Gad.

En Advarsel.

1890.

55.-76.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021037533

EN ADVARSEL.

EN ADVARSEL.

LYSTSPIL I EN AKT

AF

EMMA GAD.

KØBENHAVN.

FORLAGT AF I. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1890.

PERSONERNE.

FRITZ ROSEN.

ANNIE, hans Hustru.

OBERSTEN.

OBERSTINDEN.

STUDENT KRUSE.

EN TJENER.

Scenen forestiller en smuk og hyggelig Havestue paa Rosens Landsted. I Forgrunden til venstre et Bord og nogle Lænestole foran en Opstilling af grønne Planter og Blomster. Til højre et Klaver. I Baggrunden Udgang til Haven, til venstre Dør ind til Spisestuen, til højre en Dør ind til Rosens Værelse, dækket af et Forhæng.*

FØRSTE SCENE.

Rosen. Annie. Obersten. Oberstinden. Kruse.

OBERSTEN

(i Havedøren, med Ydertøj paa).

Mille, Mille, kom dog nu, Jernbanen venter ikke.

OBERSTINDEN.

Ja, kære Klemming, nu kommer jeg. (omfavner Annie.) Farvel, søde Annie! Fik jeg mine Hansker — jo!

KRUSE

(til Annie).

Farvel og Tak for i Dag.

ANNIE.

Jeg beder, kære Hr. Kruse! Det er os, der maa takke Dem for, at De vilde besøge os i Dag sammen med Onkel og Tante.

OBERSTEN

(i Døren).

Mille dog!

OBERSTINDEN.

Ja ja! Farvel, søde Annie.

ANNIE.

Du glemmer Blomsterne, Tante Mille.

OBERSTINDEN.

Aa Tak, men er der lidt Papir om Stilkene?

ANNIE.

Nej, nu skal jeg hurtigt —

OBERSTINDEN.

For mine Hansker er saa godt som nye.

OBERSTEN

(i Døren).

Jeg vil blot sige jer, nu venter jeg ikke længer.

OBERSTINDEN.

Saa gaa Du i Forvejen — vi kommer straks.

OBERSTEN.

Godt, men skynd jer saa.

(Han gaar ud ad Havedøren.)

OBERSTINDEN.

Det var rart, vi blev af med Klemming, han

er altid saa utaalmodig. Aa, hold mit Shawl et Øjeblik, lille Kruse.

ROSEN.

Glem nu ikke Kurven med Kirsebærrene.

OBERSTINDEN.

Det er virkelig altfor meget! Nej, hvor de er dejlige; de skal min Tro syltes.

ANNIE.

Har Du nu alting?

OBERSTINDEN.

Det tror jeg nok, men hvis Du finder noget, min søde Pige, saa ved Du, det er mit. (omfavner Annie.) Farvel, kære Annie, vi har rigtignok haft en mageløs yndig Dag her ude hos jer.

ANNIE.

Saa maa I snart komme igen.

OBERSTINDEN.

Ja mange Tak. Det er saa rart at komme lidt ud i det Frie om Sommeren. Ja, I har det rigtignok godt. At have Penge og være ansat i Ministeriet, det er bedre end at være Oberst paa Pension — uden Penge. Hør, min Kjole slæber da ikke — der er vist vaadt i Græsset.

ANNIE.

Nej, det tror jeg ikke.

OBERSTINDEN

(omfavner Annie igen).

Naa, farvel, søde Annie, og Tak for i Dag.
Kommer Du ikke ind til Frokost hos mig en Dag?
Jeg har netop nogle dejlige flamske Sild fra Norge.

ANNIE.

Tak, Tante Mille.

OBERSTINDEN.

Naa farvel! Farvel Rosen. Kom saa, Kruse.

(De gaa hen mod Havedøren.)

ROSEN

(lettet).

Naa — endelig!

(Obersten kommer ind fra Haven.)

OBERSTEN

(irriteret).

Se saa — hvad sagde jeg — nu kørte Toget.

OBERSTINDEN.

Kørte det! Men Gud, Klemming, det er da
ogsaa underligt, at Du ikke kan passe bedre paa
Tiden.

OBERSTEN.

Er det nu min Skyld? Nej hør, det er dog
for stift. Rosen kan bevidne, at lige siden vi

spiste til Middag, har jeg saa godt som ikke talt om andet, end hvordan vi skulde komme hjem.

OBERSTINDEN.

Jeg da ikke heller.

ROSEN.

Jeg bevidner det for Begges Vedkommende.

OBERSTEN.

Saadan er det bestandig med de Damer. Naturligvis, jeg sætter Damerne højt, men deres Mangel paa Punktlighed foruden deres Mangel paa Diskretion vil altid anwise dem en mere underordnet Plads i Samfundet.

OBERSTINDEN.

Jeg har ellers ikke klaget paa min Plads.

OBERSTEN.

Nej, fordi Du har en Mand, der bedre forstod at kommandere sin Bataillon end sin Kone.

OBERSTINDEN.

Ja, naturligvis, for det var Mandfolk.

OBERSTEN.

I al den Tid jeg var i Tjenesten, i syv og tredive Aar, hører Du — i syv og tredive Aar, er jeg aldrig kommen et Sekund for sent.

OBERSTINDEN.

Det kan jeg da ved Gud ikke gøre for, lille Klemming.

OBERSTEN.

Jeg var bestandig paa Pletten, naar Pligten kaldte.

OBERSTINDEN.

Men jeg synes ikke, Jernbanen fløjtede.

ROSEN.

Jo, den gjorde.

OBERSTEN.

Maa jeg nu med Bestemthed faa at vide: Hvornaar afgaar det sidste Tog til Kjøbenhavn?

OBERSTINDEN.

Det bliver næppe i vor Levetid, bedste Klemming.

OBERSTEN

(fornærmet).

Jeg spøjte ikke, Fru Oberstinde.

ANNIE.

Trøst Dig, Onkel Klemming, der gaar et Tog igen om en Time.

OBERSTINDEN.

Saa har vi jo god Tid.

OBERSTEN.

Desværre, kun altfor god. Mille ved, at jeg er vant til at slukke mit Lys paa Slaget elleve.

ROSEN

(med et lille Suk).

Ja, det er jo kedeligt, kære Oberst Klemming, men vil De saa ikke tage Plads og slaa Dem til Ro igen?

OBERSTEN

(sætter sig).

Tak, jeg beholder Frakken paa og Stokken ved min Side.

ANNIE.

Men vil De da ikke tage Tøjet af, Kruse, og Du, Tante Mille?

OBERSTINDEN.

Jo Tak, mit Overstykke er rigtignok noget varmt.

ANNIE.

Kom, lad mig hjælpe Dig.

(Hun gaar med Oberstinden og Kruse hen i et Hjørne af Stuen og hjælper dem Tøjet af under sagte Samtale. Tjeneren kommer ind med en Buket.)

TJENEREN

(til Rosen).

Her er et Bud fra Gartner Hansen med en Buket gule Roser til Herren.

ROSEN

(ser hen til Damerne).

Hvad skal det til, at han sender den her hjem? Jeg har udtrykkelig sagt, at den skulde bringes til — til en anden Adresse.

TJENEREN.

Ja, men Gartneren har faaet en ny Karl, der ikke kunde finde den Dames Landsted.

ROSEN

(skotter til Obersten).

OBERSTEN.

Vær rolig. Jeg er Diskretionen selv.

ROSEN

(til Tjeneren).

Sæt saa Buketten ind i mit Værelse — paa det lille Bord bag Døren.

TJENEREN.

Ja vel!

(Han gaar ind i Rosens Værelse, kommer straks tilbage og gaar ud til venstre.)

ROSEN

(ser hen til Damerne).

Klods af en Gartner!

OBERSTEN.

Man maa altid gaa ud fra, min Bedste, at

er der en Lejlighed til at bære sig dumt ad, saa forsømmer den Slags Folk den ikke.

(Annie, Oberstinden og Kruse komme nærmere.)

ANNIE.

Naa, hvad skal vi nu tage os til i Ventetiden?

OBERSTEN.

For Eksempel — vente!

OBERSTINDEN.

Jeg vil min Tro tage mit Strikketøj frem igen. Saa, hvor er nu mine Brillor! De ligger bestemt i Lysthuset.

OBERSTEN.

Lad os saa hente dem straks.

OBERSTINDEN.

Det haster jo ikke — jeg kan nok se.

ANNIE.

Vil Herrerne ikke spille lidt Kort?

OBERSTINDEN.

Tak, Klemming spiller ikke paa denne Tid af Aaret.

ROSEN.

Desværre maa jeg ogsaa gaa om lidt.

ANNIE.

Hvor skal Du hen?

ROSEN

(lidt forlegen).

Jeg har lovet at drikke The hos Baronesse Platen.

OBERSTINDEN.

Naa saadan!

ANNIE.

Jeg har ellers skrevet til Baronessen, at Ingen af os kunde komme, fordi vi ventede Gæster i Anledning af vor Bryllupsdag.

ROSEN.

Men jeg mødte i Gaar Baronessen — ganske tilfældigt, og saa bad hun mig komme derhen en Times Tid for at spille et nyt firhændigt Stykke med sig.

OBERSTINDEN.

Ja saa!

ROSEN

(til Oberstinden).

Jeg haaber ikke, at De tager mig det ilde op?

OBERSTINDEN.

At De spiller firhændigt med den Dame?

ROSEN.

Jeg mener, De undskylder nok, at jeg gaar.

OBERSTINDEN.

For mig gærne, men maaske dog Annie, i Betragtning af Festdagen, ikke undskylder det slet saa meget.

ROSEN.

Jeg har gjort Regning paa, at Annie i fuldeste Maal vilde blive holdt skadesløs for mit Selskab af saa kære Gæster.

OBERSTINDEN.

Jeg takker, men da vi nu skal afsted —

OBERSTEN

(ser paa sit Uhr).

Ja, om fem og fyrretyve Minuter.

OBERSTINDEN.

Saa tør det vel antages, at De opgiver Baronessens firhændige The, og drikker Deres Kones i Stedet — paa Tomandshaand.

ROSEN.

(lidt forlegen).

Det kan jeg ikke godt uden at være uhøflig.

OBERSTEN.

Er Baronessen ikke smuk?

ROSEN.

Det finder de fleste.

OBERSTINDEN.

Jeg ikke.

OBERSTEN.

En smuk Dames Ønske er en Befaling for en Kavalier. Gaa kun, kære Rosen — hos mig faar De Medhold. (spiser et Par Kirsebær af Kurven).

OBERSTINDEN.

Hør, kære Klemming, Du skulde ikke spise flere Kirsebær i Dag. Frugt feder.

OBERSTEN.

Aa — vis vas —

OBERSTINDEN.

Jo, det er aldeles afgjort, at Frugt feder, og det kan jo ikke nægtes, at Klemming begynder at lægge sig slemt ud.

OBERSTEN.

Aldeles ikke. (trækker i sin Vest.) Vil I se, min Vest er endogsaa for stor, og den er dog ikke ganske ny.

OBERSTINDEN.

Tak, det kender vi. Det Kunststykke kan enhver Vest.

OBERSTEN

(halvhøjt.)

Nonsens —!

ANNIE.

Vil De dog ikke sidde ned, Hr. Kruse?

KRUSE.

Tak, Frue, undskyld, jeg var falden i Tanker

OBERSTINDEN.

Ja, Kruse er slem til at falde hen.

OBERSTEN

(halvhøjt.)

Især i Nærheden af et Spejl.

OBERSTINDEN.

Hvad sagde Du?

OBERSTEN.

Jeg — ingenting.

OBERSTINDEN.

Det er heller ikke saa morsomt for saadant et ungt Menneske at være i Huset hos os to gamle Rokkehoveder.

OBERSTEN.

Kære Mille, jeg synes, Du kunde vælge lidt mere træffende Udtryk.

OBERSTINDEN.

Det eneste er jo, at Kruse har saa god Ro til sine Studeringer. Hele Formiddagen, mens Klemming sidder i Klubben, og jeg passer Huset, saa er der saa stille, at man kan høre en Flue trække Vejret.

ROSEN.

Hvornaar skal De op til Eksamen, Hr. Kruse?

OBERSTEN.

Det Spørgsmaal har jeg tilladt mig at gøre i de sidste to Aar.

KRUSE.

Ja, jeg ved endnu ikke rigtigt —

OBERSTINDEN.

Skal vi ikke tale om noget andet end den Eksamen?

ANNIE.

Det er maaske ikke saa morsomt at studere Jura?

KRUSE.

Nej netop, Frue, det er et forfærdelig kedeligt Studium, der aldeles ikke ligger for min Natur.

OBERSTINDEN.

Kruse er nemlig talentfuld. Han skriver Vers.

KRUSE

(hurtigt).

Jeg! Paa ingen Maade — det er aldeles ikke Tilfældet — slet ikke.

OBERSTINDEN.

Naa, saa er det maaske juridiske Stile, jeg har set inde hos Dem — om Øjne, der var dybe som Havet og straalende som Stjernerne og — jeg ved ikke hvad — som Foraarskyen.

KRUSE

(ser hastigt til Annie).

Men Fru Oberstinde dog — jeg beder Dem indstændigt —

OBERSTINDEN.

Det behøver De da ikke at skamme Dem ved, lille Kruse, det er jo en meget køn Kunst at skrive Vers.

OBERSTEN.

At sige, naar de duer.

OBERSTINDEN.

Det værste er, at det ikke kaster noget rigtigt af sig.

KRUSE

(forlegen).

Ja men — jeg mener — det er mig yderst ubehageligt at faa fremdraget — jeg mener —

hvad jeg i en ensom Time har kunnet kaste hen paa Papiret, en øjeblikkelig Stemning, en uvilkaarlig Trang til — til at —

OBERSTEN.

Undskyld, jeg afbryder, men er det nu aldeles sikkert, at der gaar et Tog endnu?

OBERSTINDEN.

Ja vist gør der saa.

OBERSTEN.

Sæt nu, det blot er om Søndagen?

ROSEN.

Vil Obersten ikke selv undersøge Listen. Den hænger der henne.

OBERSTINDEN.

Ja, lad os kun se efter. (idet hun gaar.) Husker Du da ikke, at forleden —

(Hun gaar, fulgt af Obersten og Rosen hen i Baggrunden, hvor de undersøge Jernbanelisten.)

ANNIE.

Se se, Kruse, saa De skriver Digte.

KRUSE.

Frue —

ANNIE.

Nej, se nu ikke saa fortrydelig ud. Tante Mille mente jo ikke noget ondt.

KRUSE.

Men kan De da ikke forstaa, at det, jeg føler inderst inde, det, jeg næppe gør mig selv klart, det kan jeg ikke saadan finde mig i at drøfte med Alle og Enhver —

ANNIE.

Jo, jeg skal ikke mere tale om det, lad os snakke om noget andet.

KRUSE.

Med Dem kunde jeg nok tale om det — jeg mener —

ANNIE.

Kunde De! Det er pænt af Dem.

KRUSE.

De er saa forstaaende, saa modtagelig og fin, (ser frygtsomt paa hende.) og saa — saa smuk. Bliv ikke vred —

ANNIE.

Nej, vist ej.

KRUSE.

De er anderledes end alle Andre.

ANNIE

(truer ad ham).

Naa! Vær nu ikke troløs mod Deres Ud-

kaarne, der har Øjne, saa dybe som Havet og
straalende som Stjernen.

KRUSE

(ser paa hende).

Nej, det kunde jeg aldrig være.

(Obersten og Oberstinden komme nærmere.)

OBERSTINDEN

(sætter sig ned).

Kan Du se, Klemming, Du kan altid stole
paa mig.

OBERSTEN.

Ja, det mærkede jeg før, da vi skulde med
Toget.

OBERSTINDEN.

Hm — ja vist saa.

(Hun tager sit Strikketøj, mens Obersten giver sig til at samle
Tøjet. Kruse fjærner sig og slutter sig til Rosen, med hvem han
i sagte Samtale gaar ud i Haven.)

ANDEN SCENE.

Annie. Obersten. Oberstinden.

OBERSTEN

(for sig selv).

Hvor satte jeg Stokken — naa, der!

OBERSTINDEN.

Hør, lille Annie, det finder Du Dig da ikke i?

ANNIE.

I hvad, Tante Mille?

OBERSTINDEN.

At din Mand gaar fra Dig i Aften, paa din Bryllupsdag, for at gaa hen og besøge en anden Dame.

ANNIE

(lidt anstrengt).

Hvorfor skulde han ikke det, naar han har Lyst til det! Fritz sætter jo nu engang ikke det daglige Liv og den Slags rolige Lykke saa højt, som jeg.

OBERSTEN

(ser paa Uhret).

Tre Minuter om at sige farvel — elleve — femten — tyve —

OBERSTINDEN.

Det er det samme, kære Annie, det er min Pligt at sige Dig, at Du bør ikke, Du kan ikke finde Dig i det Kurmageri, som din Mand driver med den kokette Taske, denne Baronesse Platen.

ANNIE.

Aa, Du ved, det er ikke andet, end at det morer Fritz at omgaaes Damer, der er begavede og livlige.

OBERSTINDEN.

Det er da lige upassende, fordi hun er livlig. Ikkesandt, Klemming?

OBERSTEN

(fjærner sig hurtigt fra Kirsebærrene).

Det maa jeg sige, at — at det finder jeg ikke.

OBERSTINDEN.

Saa finder jeg det og Andre med mig. Hvad er det for noget Pjank, han, der har en sød ung Kone, der blot er altfor god til ham; ja, undskyld, det er nu min private Mening.

ANNIE

(lidt forpint).

Jeg behøver da ikke at bryde mig om, at Fritz engang imellem besøger en Dame, der interesserer ham.

OBERSTINDEN.

Engang imellem! Der skal vi have det. Nej, han smutter hen til hende hver evige eneste guddommelige Eftermiddag.

ANNIE.

Saa er det kun for Musikens Skyld.

OBERSTINDEN.

Saa! Det er maaske ogsaa for Musikens Skyld, at han hver Dag forærer hende en Buket gule Roser?

ANNIE

(studser og tier).

OBERSTEN

(afværgende).

Nonsens, kære Mille — hvor kan Du fæste
Lid —

OBERSTINDEN.

Jeg har det fra en Dame, der er intim Ven-
inde med Baronessens Svigerinde.

OBERSTEN.

Ja, det er jo fra første Haand.

OBERSTINDEN.

Og jeg saa jo desuden med mine egne Øjne,
bedste Klemming, før, da jeg tog Tøjet af, at Tje-
neren gik ind i Rosens Værelse med en Buket
gule Roser. Saa Du det ikke selv?

OBERSTEN.

Jeg — nej.

OBERSTINDEN.

Nej, naturligvis, Mandfolk holder altid sammen.
Men jeg siger ikke desto mindre: Pas paa, min
Pige.

OBERSTEN.

Aa, Bagateller, hvad Ulykke skulde der være
i, at en Kavalier viser en Smule Opmærksomhed

mod en Dame, naar hun er smuk og selv opfordrer dertil. Hvis jeg var i Rosens Sted, vilde jeg gøre præcis det samme.

OBERSTINDEN

(affærdigende).

Kære Ven, moderer Dig lidt!

OBERSTEN.

Der er Punkter, hvor Erfaringen lærer En at gøre Indrømmelser. Hvorfor skulde man vise Livets smaa Behageligheder fra sig, naar de selv frembyder sig, og naar man, som min unge Ven Rosen, af Naturen har et fyrigt og ildfuldt Sind, saa enfin —

OBERSTINDEN.

Saa enfin, maa man se at faa det afkølet, og det skulde jeg nok sørge for, hvis det var min Mand, der var ildfuld.

OBERSTEN

(spiser et Par Kirsebær).

Ifald Du tror, at jeg er en Isklump, saa tager Du højlig fejl.

OBERSTINDEN.

Kan Du dog ikke lade de Kirsebær staa i Fred, bedste Klemming. Pas paa! Inden Du ser Dig om, er Du saa tyk som en Tønde.

OBERSTEN

(irriteret).

Maa jeg nu være fri for det Nonsens! (sætter Hat-
ten paa) Jeg agter at spise, hvad jeg vil, og sige,
hvad jeg vil, og gøre, hvad jeg vil. Nu ved Du det.

OBERSTINDEN.

Godt, min Ven.

OBERSTEN

(pludselig elskværdig).

Nu skal jeg hente dine Brillor, kære Mille.
Sagde Du ikke, de var i Lysthuset?

OBERSTINDEN.

Jo.

(Obersten gaar ud ad Havedøren).

TREDJE SCENE.

Annie. Oberstinden.

OBERSTINDEN

(strikker ivrigt).

Ja ja, lille Annie, nu har jeg advaret Dig,
men Gudbevares, naar ikke Du bryder Dig om
det, saa kan det ogsaa være mig lige meget. Saa-
dan er de Unge nu til Dags, lige glade med alting;
ingenting er rigtigt og ingenting forkert. Derfor
gaar det ogsaa hulter til bulter med det hele.

ANNIE.

Du kender mig daarligt, Tante Mille, hvis Du tror, jeg er lige glad, naar det gælder min Mand.

OBERSTINDEN.

Det maa jeg jo tro.

ANNIE.

Naa, hvis det endelig skal være, saa lad mig da sige min Mening, selv om jeg fortryder det bagefter. Sandheden er, at jeg ikke kan fordrage den Baronesse, jeg bliver ilde tilpas, blot jeg ser et Glimt af hendes opstadsede Person, og naar hun sætter sig ved Klaveret tæt op til Fritz, saa har jeg ene og alene Lyst til at løbe hen og ruske hende i hendes røde krøllede Haartop.

OBERSTINDEN.

Naa, det kan jeg da lide, min Pige.

ANNIE.

Er hun da virkelig saa meget elskværdigere end jeg — eller morsommere, eller klogere — eller kønnere?

OBERSTINDEN.

Nej, det ved den godeste Gud, hun ikke er.

ANNIE.

Jeg ved nok, mine Øren er lidt slemme til

at blive røde, men ellers saa — ja, idetmindste er der da ogsaa dem, der siger smukke Ting til mig.

OBERSTINDEN.

Ja, Pjank er der nok af.

ANNIE.

Men hun skal være uovertræffelig i enhver Henseende.

OBERSTINDEN.

Ja, vist saa —

ANNIE.

Jeg pines ved hvert Ord, han taler til hende; ja, jeg gaar her hjemme og bliver næsten helt febrilsk, naar jeg ved, han er hos hende, for hver Dag stjæler hun jo lidt af hans Hjærte fra mig, der ejer ham og elsker ham, for det gør jeg — det gør jeg, Tante Mille.

OBERSTINDEN.

Ja, det er meget godt, men man skal ikke lade dem mærke det for meget, min Pige, det kan de ikke taale. Naa, hvordan er det, jeg sidder og strikker!

ANNIE.

Ja, man siger jo, at i ethvert Forhold er der En, der elsker, og En, der lader sig elske.

OBERSTINDEN.

Jeg har altid ladet mig elske, det er det bekvemmeste.

ANNIE.

Ja, maaske, men naar man, som jeg, har en Mand, der har noget ved sig, som tiltrækker Kvinder, hvad enten det nu ligger i, at han er smuk eller underholdende —

OBERSTINDEN.

Eller kurtiserende! Skal vi ikke se paa Tingen, som den er. Naturligvis, godt ser han ud, det nægter jeg ikke, men naar blot han kommer i Nærheden af et kønt Ansigt, saa bliver han straks helt gesvatsig, og den Slags Mandfolk er Damer altid beredte til at være paa Færde med.

ANNIE.

Ja desværre, det mærker jeg.

OBERSTINDEN.

Men Du skal ikke finde Dig i det.

ANNIE.

Hvad skal jeg da gøre?

OBERSTINDEN.

Du skal træde op og gøre Dig gældende.

ANNIE.

Hvordan — gældende?

OBERSTINDEN.

En Kone skal altid sætte sig paa det Standpunkt, at det er hende, der skal dyrkes, og hende, der er Numer Et. Saadan indrettede jeg det straks, og det har jeg befundet mig grumme vel ved.

ANNIE.

Men har din Mand ogsaa befundet sig vel ved det?

OBERSTINDEN.

Fortræffeligt. De har saamænd allerbedst af at blive holdt lidt i Øerne, allerbedst.

ANNIE.

Tror Du det?

OBERSTINDEN.

Ser Du, først og fremmest maa man venne dem til at tage Hensyn og være galante, for naar de ikke er galante mod Konen, saa bliver de det mod Andre. Det er noget, de ikke kan lade være med. Hvad har Du nu for Eksempel ladet ham forære Dig i Dag?

ANNIE.

Tolv Lærreds Pudevaar med Kniplinger. Det vidste han, jeg ønskede.

OBERSTINDEN.

Var det hollandsk Lærred?

ANNIE.

Ja, af bedste Slags.

OBERSTINDEN.

Det er det samme, der er ikke noget galant ved Pudevaar. Nej, jeg har længe ærgret mig over at se, at Du ikke forstaar, hvordan de skal tages, og derfor gaar det ogsaa, som det gaar.

ANNIE.

Men tror Du da ikke, det vilde være dumt at lade ham mærke, at jeg er skinsyg? Ved Taarer og Bebrejdelser vilde jeg maaske blot støde ham fra mig og miste hans Kærlighed helt.

OBERSTINDEN.

Aa Gud, den Slags Finfølelse er saamænd spildt paa dem.

ANNIE.

Er den det?

OBERSTINDEN.

Saa tror de blot, at de kan behandle En, som de finder for godt. Man skal aldrig lade dem indbilde sig, at man ser op til dem. Du ser det jo. Fordi Du tier stille til alt, saa betragter han Dig som et rart lille Guds Ord fra Landet,

der er god nok til at sørge for hans Hus og hans Mad, mens han flanerer og koketterer med andre Damer, der morer ham mere.

ANNIE

(heftig).

Tante Mille, det maa Du ikke sige.

OBERSTINDEN.

Det gør mig ondt, min Pige, saadan er det.

ANNIE.

I saa Fald skal det ikke blive saadan ved, det er sikkert.

OBERSTINDEN.

Da bliver det ikke anderledes, medmindre Du sætter ham Stolen for Døren og låder ham eftertrykkeligt vide, at Du ikke finder Dig i det.

ANNIE.

Vel, saa lad mig da tage Bladet fra Munden. Det er da for galt, at jeg gaar her og lider halvvejs af ulykkelig Kærlighed til min egen Mand.

OBERSTINDEN.

Ja, det ved Vorherre. Er der Nogen, der skal lide af Kærlighed, saa er det dem. Derfor gentager jeg: Gør Dig gældende, min Pige, og det mens det er Tid.

ANNIE.

Tys, der kommer han ude i Haven.

OBERSTINDEN.

Gør saa Begyndelsen lige med det samme og giv ham en alvorlig Røffel. Forbyd ham at gaa hen til den Laptaske i Aften, oven i Købet med en Blomsterbuket.

ANNIE

(ivrig).

Den faar hun ikke. Jeg vil have den selv — jeg vil se at erobre den.

OBERSTINDEN.

Godt, lad os se. Hvis jeg, inden jeg gaar, ser den i din Varetægt, saa ved jeg, at jeg endnu kan faa Glæde af Dig.

(Rosen kommer ind fra Haven.)

ROSEN.

Jeg forstyrrer maaske Damerne?

OBERSTINDEN.

Aldeles ikke. Jeg har blot som erfaren Kone givet Annie et Par huslige Raad.

ROSEN.

Som Ægtemand maa jeg jo saa sige Tak.

OBERSTINDEN

(hilser).

Saa vil jeg min Tro være ligesaa høflig og
sige: Ingen Aarsag.

(Hun gaar ud i Haven.)

FJERDE SCENE.

Rosen. Annie.

ROSEN.

Ja, kære Annie, jeg kom egentlig kun ind for
at sige Dig Farvel.

ANNIE.

Du vil altsaa virkelig gaa?

ROSEN.

Ja, Du tager mig det jo ikke ilde op?

ANNIE.

Jo, jeg gør.

ROSEN.

Du plejer jo bestandig at være saa liberal i
saa Henseende.

ANNIE.

Det kan man ogsaa blive ked af. Du skal
blive hos mig i Aften, Fritz, aa hvad, jeg beder
Dig om det.

ROSEN.

Du ser saa sød ud, men jeg kan alligevel ikke.

ANNIE.

Glemmer Du da helt, at det er en Festdag — idetmindste for mig.

ROSEN.

Det er det virkelig ogsaa for mig. Det har jeg idetmindste hele Dagen bestræbt mig for at vise.

ANNIE.

Men det er netop disse Aftentimer, jeg vilde sætte Pris paa at være sammen med Dig.

ROSEN.

Ah, Du vilde maaske overraske mig med en lille landlig Fest?

ANNIE.

Det var just ikke det, jeg mente.

ROSEN.

Det vilde ærligt talt ogsaa have undret mig.

ANNIE.

Ja, det kommer i Grunden an paa, hvad man forstaar ved en Fest. Jeg vilde have spaseret en Tur med Dig. Du gætter nok hvorhen.

ROSEN.

Jeg tilstaar — ikke rigtigt.

ANNIE.

Langs Mølleaaen, hvor vi gik sammen i Maaneskin for tre Aar siden, saa lykkelige, som man vel kun er det een Gang i sit Liv. Husker Du det, Fritz?

ROSEN.

Ja, det ved Gud jeg gør, min søde Annie, men en saadan Stemning kan jo ikke vare ved.

ANNIE.

Det tror jeg heller ikke, den kan, men jeg tror, den kan kaste Genskin paa Ens Samliv siden hen, og gør den ikke længer det, saa kan der maaske være lidt Fare for Ens Lykke.

ROSEN.

Du nærer da ikke Frygt i saa Henseende?

ANNIE.

Smaating kan undertiden være betegnende.

ROSEN.

Mener Du, det er betegnende, at jeg vil gaa min Vej i Aften?

ANNIE.

Der ser Du! Du føler det selv.

ROSEN.

Vær ikke vred, men havde Du, trods Din Familiefølelse, fundet en lidt morsommere Anvendelse for Dagen end at snakke om Syltning med Tante Mille, saa var jeg ogsaa bleven hjemme.

ANNIE.

Aa fy, de er virkelig saa rare, de To, og desuden, de tager jo nu bort.

ROSEN.

Men nu kan jeg ikke bestemme det om — for Baronessens Skyld.

ANNIE.

Hvad kommer egentlig den — Person os ved?

ROSEN.

Den Person! Se se, Fruen er da vel ikke en Smule skinsyg?

ANNIE.

Det maa Du jo, bedst af Alle, vide, at jeg ikke har Grund til.

ROSEN

(lidt usikker).

Ja, naturligvis.

ANNIE.

Men jeg synes nu ikke om den Dame.

ROSEN.

Hvorfor? Er hun ikke altid elskværdig?

ANNIE.

Jo. Snarest for elskværdig.

ROSEN.

Du mener, hun gør for megen Lykke.

ANNIE.

Jeg mener, hun har ikke andet Maal end at drage Kurmagere til sig, og det, synes jeg, gør hendes Omgangstone ufin.

ROSEN.

Kære Annie, Du er virkelig noget vel snærpet.

ANNIE.

Det kan være, men jeg befinder mig ikke vel i hendes essensduftende Salon.

ROSEN.

Der har vi det! En Dame skal altid forkætres og angribes af sit eget Køn, saa snart hun er lidt koket — har lidt Herretække.

ANNIE.

Hvori bestaar Herretække?

ROSEN.

Det kan netop ikke forklares. Det er den

ubestemmelige medfødte Tiltrækning, som enkelte Kvinder har for Mænd.

ANNIE.

Saa —!

ROSEN.

Men ve Den, der har den Gave i vort smaa-borgerlige Samfund.

ANNIE.

Aa, tror Du!

ROSEN.

Jo, I er for dydige og artige, mine Damer, det ved Gud I er. Snærperiet omgiver os jo paa alle Kanter, nej, jeg kan sige, ompænder, omsnærer os, saa det formelig kan krible i En af Lyst til at sprænge Baandene og faa noget andet, noget friskere og morsommere i Samkvemmet mellem Mand og Kvinde.

ANNIE.

Da synes jeg, at Herrerne i Almindelighed saa udmærket kan undvære Damernes Selskab, naar man er sammen.

ROSEN.

Ja vel! Det kommer jo netop af den megen Dyd. Herregud, man kommer fra et festligt og muntert Bord, hvor Vinen og de smukke Øjne har bragt Blodet i Kog og Fantasien i Flugt.

Man er kommen i en Stemning, hvor man føler sig dobbelt dragen mod det, der fængsler og be- daarer hos Kvinden — hvad ved jeg — en An- tydning af fin let Erotik, en Spøg, der spiller paa Grænsen af det Tilladte, ja blot et Blik — et Smil, og hvad faar man saa?

ANNIE
(lidt mut).

Ja, det ved jeg ikke.

ROSEN.

Saa skal jeg sige Dig det. Man faar en tæt- sluttet Kreds af højhalset borgerlig Dyd, der snakker løs om Dagens Smørpriser, mens der bliver strikket og hæklet, som det galdt Livet. Hu ha, en sand Spidsborgerlighedens Apotheose. Nej, saa priser jeg gamle Dage!

ANNIE.

Hvilke Dage, mener Du?

ROSEN.

Vore Oldemødres Tid, hvor kaade Amoriner smykkede Væg og Loft som et Tidens Symbol. (kysser paa Fingeren.) Det var noget!

ANNIE.

Gudved, om Verden nogensinde har været saa fuld af bedaarende kvindelige Væsener. Jeg ved ikke, om Du for Eksempel vilde være saa henrykt

over et Skær af Erotik hos Tante Mille, eller et lokkende Smil af hendes Søster Kancelliraadinden.

ROSEN.

Nej, Vorherre bevares — hun har jo Gebis. Men Ulykken er, at i Tankegang er I Kancelliraadinder Alle til Hobe, hvad enten I er naat til at gaa med Gebis, eller I er smukke unge Koner.

ANNIE.

Tænk!

ROSEN.

Unge Koner! Alene det Begreb fremtryller jo noget pikant og tiltrækkende for En. Den unge Kvinde, der lige har set Sløret trukket bort fra alle Gaader og ser ud i Livet i fuld Bevidsthed om sin Skønhed og Magt.

ANNIE.

Men unge Koner har som oftest en Mand, og de Herrer Ægtemænd vilde vist næppe synes særlig godt om den Tone, Du attraar.

ROSEN.

Aa hvad, af Naturen er Mænd ikke smaalige i det Kapitel.

ANNIE.

Heller ikke paa deres egne Enemærker?

ROSEN.

Vist ej. Med lidt mindre dydsirede Sæder vilde der ganske af sig selv komme et mere frit og storstilet Syn paa Livet istedetfor al den stive Bornernessed, vi nu er syltede ned i.

ANNIE.

Ja, det er sørgeligt — det er vore Mødres Skyld. Det er dem, der har opdraget os til at tro, at det er smukkeste at lægge hele sit Liv i een stor Kærlighed.

ROSEN.

Bum. Den Slags Sandheder er for tunge Vaaben mod det, jeg mener, noget, der er saa let som Sommerfugleflugt. Du tager alting saa forskrækkeligt for Alvor.

ANNIE.

Ikke din Sommerfugleflugt — heldigvis for Dig.

ROSEN.

Nej, for den forstaar Du ikke. Du er den sødeste, bedste lille Kone af Verden, men for Dig er Livet ligesaa solidt og haandfast som de tolv Pudevaar af bedste hollandske Lærred, som jeg i Dag har haft den Ære at overrække Dig.

ANNIE

(ængerlig).

Ja, istedetfor en Buket gule Roser.

ROSEN

(studser lidt).

Hvorfor just gule Roser?

ANNIE

(troskyldig).

Hvad mener Du, min Ven?

ROSEN.

Jeg vilde sige, Du har alle gode Egenskaber, men — det gør mig ondt at maatte sige det — Du mangler netop Sans for Livets Buket, for det lette vekslende Sammenspil mellem Mand og Kvinde, der er det mest tillokkende af alt.

ANNIE.

Naa, det Du spiller firhændigt med Baronesse Platen.

ROSEN.

Hvis vi endelig skal nævne Navne, saa indrømmer jeg, at med den slanke, bøjelige Ynde, der er hende egen, saa forstaar hun i en sjælden Grad den Kunst at bedaare.

ANNIE.

Ja, ligesom en Kat! Uf, jeg synes, den Slags Væsen er ækelt — ækelt!

ROSEN.

Annie dog — —

ANNIE.

Ja undskyld, jeg tror nu ikke, det er saa svært at være koket, naar man vil det.

ROSEN.

Man vil det i Almindelighed, naar man kan det. Og i saa Tilfælde vilde Du — tilgiv mig, dømme mindre snæversynet og mindre smaat om en Dame, hvis eneste Fejl er den at være — for elskværdig.

ANNIE.

Den Fejl har jeg dog altsaa undgaaet.

ROSEN.

Kæreste Annie, bliv ikke hæftig. Du ved da, at jeg i Dig ser indbefattet alt, hvad der er smukt og godt.

ANNIE.

Og snæversynet og smaat — jeg takker. Du har allerede sagt mig saa mange Artigheder i Aften, at jeg nu vil bede Dig gemme Resten til din ligesaa beundrede som henrivende Veninde Baronessen.

(Hun hilser og gaar ud til venstre.)

ROSEN

(ser efter hende).

Hvor det er kedeligt, at hun tager det paa den Maade. Naa! — —

(Obersten og Oberstinden komme ind fra Haven.)

FEMTE SCENE.

Obersten. Oberstinden. Rosen. Senere Annie.

OBERSTEN

(i Døren).

Kom, lad os saa se, om de er i Spisestuen — kom!

OBERSTINDEN

(søger paa Bordet).

Du er altid saa utaalmodig, kære Klemming! Man maa dog ved Gud have Tid til at samle sine Ting.

OBERSTEN

(ser paa sit Uhr).

Hvad har Du da brugt hele Dagen til? Om otte et halvt Minut maa vi afsted.

OBERSTINDEN.

Ja—ja!

(De gaa hurtigt ud til venstre.)

ROSEN

(ser efter dem).

Ja afsted! Det samme siger jeg.

(Han gaar ud i Haven, idet Annie kommer ind fra venstre. Hun løber hen til Havedøren og ser ud efter ham.)

SJETTE SCENE.

Annie. Straks efter **Rosen**. Senere **Kruse**. Tilsidst **Obersten**.

ANNIE

(for sig selv, idet hun ser efter Rosen).

Der gaar han — han gaar virkelig! Men han har jo glemmt Buketten, saa kommer han nok tilbage. Ja, der er han! (Hun løber hurtigt hen bag Planterne.) Naa, nu haaber jeg, at han ordentlig skal faa læst og paaskrevet!

(Rosen kommer ind fra Haven).

ROSEN

(i Døren).

Her er heldigvis Ingen.

(Han gaar forsigtigt gennem Stuen og gaar ind i sit Værelse til højre.)

ANNIE

(ser hen til Døren).

Saa, nu er han i Fælden!

(Hun gaar hen til Klaveret og begynder at spille, idet Rosen titter frem bag Dørforhænget. Han har Buketten i Haanden.)

ROSEN

(sagte).

Av, der er Annie, saa venter jeg heller.

(Annie vedbliver at spille, idet hun kaster et Blik ud i Haven. Lidt efter kommer Kruse ind ad Havedøren.)

ANNIE.

Er det Dem, Kruse, kom kun nærmere.

KRUSE.

De lokker mig med Musik som en Loreley.

ANNIE.

Ja, jeg tænkte nok, De kom ind, naar De hørte mig spille.

KRUSE.

Saa bliv ved — jeg beder Dem —

ANNIE

(rejser sig).

Nej, lad os heller tale lidt sammen i den korte Tid, vi har tilbage. (sagte, idet hun nærmer sig Rosens Værelse.) Jo, han hører efter.

(Hun gaar hen til Kruse og sætter sig ned. Under den følgende Samtale stikker Rosen af og til Hovedet ind gennem Forhænget.)

ANNIE

(højt).

Jeg skal hilse Dem fra min Mand, kære Kruse, og bede Dem undskylde, at han ikke fik sagt Dem Farvel.

KRUSE.

Hvordan — er han gaaet?

ANNIE.

Ja, saa De ham ikke gaa? Han skulde hen til en Dame, han beundrer meget.

KRUSE.

Han gik altsaa trods Bryllupsdagen?

ANNIE.

Ja, hvorfor ikke, vi er ikke mere saa følelsesfulde af os. Lidt gensidig Frihed er saa behagelig.

KRUSE.

Ja, ganske vist, men jeg troede —

ANNIE.

Kom, sæt Dem her hos mig! Man er netop saa godt oplagt til en Passiar saadan i Mørkningen. Se blot, hvor der er kønt derude med det hendøende Lys paa Træerne. Naa, sæt Dem saa ned! De er vist i Grunden lidt genert af Dem.

KRUSE

(forlegen).

Jeg! Aldeles ikke — jeg mener —

ANNIE.

Nej, ligeoverfor mig maa De ikke være det, jeg synes, vi kender hinanden saa godt. Hør, jeg tror, De er bleven klippet, siden vi saa hinanden sidst. Det er Synd; naar De har længere Haar, ligner De Lord Byron.

KRUSE

(smigret).

De gør mig virkelig flov, kære Frue —

ANNIE.

Det passer jo godt, siden De skriver Vers — nej, jeg skal ikke plage Dem med det. Men det vil jeg blot sige Dem, at det interesserer mig meget.

KRUSE.

Er det sandt?

ANNIE.

Kan De mærke, hvor stærkt Lindeblomsterne lugter — helt her ind. Aa, hvor det er en sød betagende Duft, der fylder En med Drømme og Længsler.

KRUSE.

Ogsaa Dem! Det er jo netop Længslen efter noget dejligt, noget ukendt, der fylder mig, saa det bruser i mig ligesom med vild Musik. Men den Slags troede jeg ikke, De kendte.

ANNIE.

Hvad ved De om det? Hvor kan De ane, om ikke ogsaa jeg higer mod noget ukendt, noget vidunderligt —

KRUSE.

De, Fru Annie, De synes saa sikker paa Livet, saa sikker paa Dem selv.

ANNIE.

Sikker — det er saamænd Ingen. Hvilken Kvinde gaar ikke og tænker paa Kærlighed og drømmer om noget andet end det, hun har — om noget, der — om noget, der kunde bringe et nyt Pust af Foraar i Hjærtet.

ROSEN

(sagte).

Se se!

KRUSE.

De mener altsaa, at Kærlighedslængsel er stærkere end en nedarvet Følelse for Moral og Dyd?

ANNIE

(ser til Døren).

Aa, Dyden! Den kan da ved Gud ikke mere

En eller beskæftige En, vel? Og netop den stjaalne, hemmelige Lykke har jo noget lokkende ved sig, aa, saa lokkende!

KRUSE.

Og naar man begynder at tænke paa de Ting, tror De saa ikke, at det er farligt, jeg mener —

ANNIE.

Maaske! Hvis den Rette kom i det rette Øjeblik.

KRUSE.

Og naar først man er gift, saa —

ANNIE.

Ja, det er Sagen! Ægteskab og Erotik, de to Ting forliges daarligt. Ægteskabet er jo det fastslaaede, den almindelige Landevej, som vi Alle trasker hen ad. Ak ja! Der træffer man saa vist ikke det, der er saa henrivende — det at vide sig attraaet, drømt om — aa, det er en Følelse, ligesom om alt det Smukke, man kender, Poesi og Musik og Kunst var blevet til Liv — Ens eget Liv —! Puh, ser jeg ikke hed ud — jeg synes, det er saa varmt —.

KRUSE.

De ser dejlig ud.

ROSEN

(gør en hæftig Bevægelse).

KRUSE.

Er der Nogen i den Stue? Jeg synes, jeg hører Støj.

ANNIE.

Det er blot Hektor, min Mands Hund, som gaar og pusler der inde.

KRUSE.

Naa —!

ANNIE
(beroligende).

Men den bider ikke.

KRUSE.

Hvem kunde ane, at ogsaa De søger at udgrunde Hjærtets Gaader.

ANNIE.

Troede De ikke det? Jo, ser De, paa Hjærtets Omraade er vi Alle en Smule Digtere, vi Kvinder, baade Digtere og Diplomater.

KRUSE.

Ja, overfor de stakkels Mænd.

ANNIE.

Mener De Ægtemændene? Aa, for at narre en Ægtemand behøver man saamænd ikke at være meget diplomatisk. De gode Herrer ser sjælden videre skarpt paa det Punkt. Enten er de for

langsynede eller for nærsynede, for skinsyge eller for ligegyldige.

ROSEN

(for sig selv).

Det er dog for galt!

ANNIE

(skotter til Døren).

Jeg kender mere end een Mand, som tror, at hans Kone er en lille Gaas, der ikke duer til andet end at se op til sin Gemal og skænke hans Kaffe. Og saa tager hans Højhed grundigt fejl. Mens han søger Erotiken andetsteds, saa ler hun ganske smaat ad ham og bruger sin Del af Aand og Vid til at bedaare Andre, der er mere modtagelige for hendes Tiltrækning.

KRUSE

(dristigere).

Og hvorfor skulde hun ikke det, Fru Annie? jeg mener, at naar en Kvinde —

ANNIE.

Nej, hvorfor skulde hun ikke, naar hun føler at hun har den fængende Gnist i sig, som tænder Hjærterne.

KRUSE.

Og den har netop De!

ANNIE

(ser paa ham).

Jeg — aa —

KRUSE.

Jo jo, blot man eengang har set rigtigt ind i Deres Øjne, saa er man fortabt med det samme. Aa, naar De vidste — naar jeg turde sige Dem — (dristigere) De har været min eneste Tanke, siden jeg lærte Dem at kende, aa, meget mere, for det, der laa skjult inderst i mig, noget, jeg ikke vidste var der, ligesom en dejlig Sang — en Følelse af Lykke og Sorg paa eengang, noget — jeg ved ikke hvad, det har De faaet frem, og hvis det vokser, og — og bliver til noget, saa er det Deres Skyld, blot fordi De har talt til mig — set paa mig. Jeg synes, man maatte kunne blive til alt, naar man blev elsket af Dem — det maatte være Saligheden selv.

(Obersten kommer ind fra venstre.)

OBERSTEN.

Her er jo helt mørkt — er Kruse her? Hvor har De gjort af min Kones Paraply? Hun siger, De havde den.

KRUSE

(ærgelig).

Det husker jeg virkelig ikke.

OBERSTEN.

Der staar kun een derude, og min Kone har alletider Navn paa Skaftet.

(Tjeneren kommer ind med en Lampe, som han stiller paa Bordet og gaar igen.)

OBERSTEN.

Men Gudbevares, staar ikke Mennesket der endnu uden Overtøj, og om to Minuter skal vi gaa. Der ligger Deres Frakke. Naa, kom saa med og find Paraplyen; jo undskyld, det var Dem, der bar den. (gaar hen mod Døren.) Alletider i Taaget, det Menneske!

(Han gaar ud til venstre med Kruse, idet Rosen kommer hurtigt ind fra højre.)

SYVENDE SCENE.

Rosen. Annie.

ROSEN.

Naa —

ANNIE

(tilsyneladende overrasket).

Men Gud, Fritz, hvordan er det — er Du der?

ROSEN

(irriteret).

Ja, jeg er her, som Du ser, og jeg har været her hele Tiden.

ANNIE.

Hvordan — hele Tiden — hvad mener Du?

ROSEN

(kaster vredt Buketten fra sig).

Naa saadan er Du altsaa, naar det kommer

til Stykket! Der slap de ud, dine ærbare Talemaader om Kærlighed for Livet og Familielykke og Følelse for Hjemmet og hvad det altsammen er. Det er maaske en Adspredelse, Du ofte dyrker?

ANNIE.

Hvilken, Kære?

ROSEN.

Hvilken! Som om jeg ikke har baade set og hørt, hvordan Du med det mest udfordrende Koketteri sad der og optændte den Fyr til en Kærlighedserklæring blot for at have den Tilfredsstillelse at høre paa hans lyriske Udbrud. For Du vil da vel ikke bilde mig ind, at Du er forelsket i ham — det manglede blot.

ANNIE

(vender sig bort og smiler).

ROSEN.

Du tier — ikke en Undskyldning har Du! Paa den Maade gantes Du altsaa med det, der bør være en ung Kone det vigtigste af alt.

ANNIE.

Hvad er det, der bør være en ung Kone det vigtigste af alt?

ROSEN.

Den Agtelse, hun skylder sig selv som Hustru.

Har hun nogen anden Opgave end at værne om den?

ANNIE.

Ja, det ved jeg dog ikke. De Herrer, der gør Kur til mig, og Du ser, de findes ogsaa — de plejer at sige, at en ung Kone ogsaa har andre Opgaver.

ROSEN.

Hvilke, om jeg tør spørge?

ANNIE.

For Eksempel at være indtagende og gøre Indtryk.

ROSEN.

Man har altsaa vovet, at —

ANNIE.

At sige mig det! Aa Gud ja! Jeg har saamænd tidt nok hørt, at en ung Kone netop har en sælsom Tiltrækning, en egen Magt til at ægge og besejre Mænd med fint Koketteri.

ROSEN.

Og de Flovser hører Du paa?

ANNIE.

Hvorfor ikke! Det er altid godt at lære den Magt at kende, som man har.

ROSEN.

Vil Du dermed antyde, at Du har den Magt?

ANNIE.

Herregud, jeg er ikke af Stok og Sten, ikke heller grimmere end saa mangen Anden. Hvorfor skulde jeg ikke ville have min Del af det, hvormed Kvinden hersker over Verden?

ROSEN.

Fordi Du har en Mand, hvem Du skylder at opføre Dig, som det sømmer sig en gift Dame. Tror Du, jeg vil finde mig i den Slags Fjas?

ANNIE

(smiler).

Kære Fritz, Du er da for overlegen til at være smaalig i det Kapitel.

ROSEN.

Paa det Punkt er der Ingen, der taaler Spøg.

ANNIE.

Ikke! Nej, Himlen skal vide, at der taales ikke meget i vort artige, snærpede, sippede Samfund. Vi skal alle til Hobe være saa stive som gamle Kancelliraadinder.

ROSEN.

Da vil jeg dog sige — (stanser og ser paa hende).
hm —

ANNIE.

Og ifald Du blot kunde forstaa, hvad det vil sige for en ung Kone at have lidt Herretække, lidt af den medfødte Tiltrækning, der er saa uforklarlig, saa vilde Du — ja, vær ikke vred — saa vilde Du dømme mindre spidsborgerligt og mindre filistrøst om det, der er Livets fineste Buket.

ROSEN

(ser uvist paa hende).

Hm — sig mig — (forlegen) Annie, sig mig, vidste Du, jeg var der inde?

ANNIE

(drillende).

Tro det eller tro det ikke, ganske som det behager Dig. Du holder jo netop af det Pikante og Uvisse.

ROSEN.

Annie, pin mig ikke.

ANNIE

(ordner noget paa Bordet).

Det er egentlig en køn Ramme om det Billede, synes Du ikke?

ROSEN.

Annie, sig mig det, hører Du!

ANNIE.

Maaske, men paa een Betingelse.

ROSEN.

Og det er?

ANNIE.

At Du vil spasere med mig ved Mølleaaen i Aften.

ROSEN.

Naturligvis. Det var jo allerede en Aftale.

ANNIE

(ler).

Naa, det huskede jeg ikke.

ROSEN

(indtrængende).

Sig mig det saa — vidste Du, jeg hørte paa det?

ANNIE.

Nu vel, ja, Fritz, jeg vidste det.

ROSEN.

Gudskelov, jeg var helt uhyggelig til Mode.

ANNIE.

Det synes altsaa, som Mændene ikke er saa overdrevent liberale, naar det gælder dem selv.

ROSEN.

Var det din Hensigt at erfare det?

ANNIE.

Nej, det vidste jeg. Det var min Hensigt at give Dig en Advarsel.

ROSEN

(lidt nølende).

Tilgiv mig, Annie, jeg havde maaske for-tjent den.

ANNIE.

Maaske. Derfor, mærk Dig den vel. Tag Dig i Agt. Naar Du for Fremtiden lader Dig lokke af den erotiske Sommerfugleflugt, som Du sætter saa megen Pris paa, saa kunde Du godt risikere, at ogsaa jeg gav mig til at flagre — ad en anden Kant.

ROSEN.

Nej, jeg beder Dig, bliv, hvor Du er. Naar Du føler Trang til at blive gjort Kur til, saa er jeg til Tjeneste. Nu har jeg set, at Du forstaar at tage imod den.

ANNIE.

Jeg takker, og siden Du ikke er ganske uøvet, saa begynd straks.

ROSEN.

Godt. Maa jeg saa bede om et Kys til Tegn paa Tilgivelse.

ANNIE

(trækker sig tilbage).

Nej vent! Ganske vist — Freden er nok sluttet, men først maa Du betale Krigsomkostninger.

ROSEN.

Jeg lægger alt for din Fod. Hvad forlanger Du — flere Pudevaar?

ANNIE.

Nej, jeg forlanger en Buket gule Roser.

ROSEN

(ser tøvende paa Buketten).

Gule Roser — ja, men ikke disse; andre, der er mere friske.

ANNIE

(bestemt).

Nej, det er netop dem der, jeg vil have, og tilmed et Løfte om alle dem, der skulde følge i samme Spor.

ROSEN

(rækker hende Buketten).

Det Spor har jeg i Aften set, at det ikke vil falde min unge Frue svært at slette ud.

(Obersten, Oberstinden og Kruse komme ind fra venstre.)

OTTENDE SCENE.

Rosen. Annie. Obersten. Oberstinden. Kruse.

OBERSTINDEN.

De var der inde — jeg mener Brillerne.

OBERSTEN.

Se saa, nu er det paa højeste Tid!

OBERSTINDEN.

Har vi nu det hele?

OBERSTEN.

Ja, Schawlet og Paraplyen og Kurven og Blomsterne og Tørklædet og Stokken. Er der mere — kom saa!

ANNIE

(viser Oberstinden Buketten).

Lugt!

OBERSTINDEN.

Hvad ser jeg — Buketten! (tager Annie til Side.)
Naa, fik han saa en forsvarlig Røffel?

ANNIE.

Ja, Tante Mille, og Du ser, den hjalp.

OBERSTINDEN.

Der kan Du se, hvad jeg siger: Det er saadan, de skal have det.

OBERSTEN.

Mille, Mille dog!

OBERSTINDEN.

Ja, nu kommer jeg! (omfavner Annie.) Farvel, søde Annie, og Tak for i Dag. Saa, nu glemte jeg dog at faa en Aflægger af den røde Nellike.

OBERSTEN.

Skal vi vente paa den, saa kommer vi Pine-død igen for sent.

ROSEN.

Ja, skynd Dem, det er det sidste Tog.

OBERSTINDEN.

Naa, Farvel og Tak —

OBERSTEN

(i Døren).

Kom saa, Mille, kom saa!

(Oberstinden og Kruse gaa hen mod Døren.)

ANNIE

(lægger Armen om Rosens Skulder).

Denne gang maa de grumme nødig komme igen, ikkesandt?

Tæppet falder.

